INTERVIUL SĂPTĂMÎNII

Acum, în preajma începerii noului campionat de fotbal, reporterul „Interviului Săptămînii" nu mai poposește, pe gazonul unei arene, pentru a sta de vorbă cu un fotbalist în trening, și nici măcar în camera plină cu fotografii și albume a unei foste mari vedete, ci deschide, firesc, ușa unui birou. Interviul de astăzi va fi, deci, mai puțin dramatic, mai puțin liric. Va fi un interviu ponderat, așa cum este de altfel secretarul general al F.R.F., Florea Tănăsescu, acest fost fotbalist care a reușit să se desprindă de modul de a gîndi al fotbalistului și, în egală măsură, a reușit să nu se mai închine fotografiilor îngălbenite de vreme, fotografiilor care nasc deseori o aureolă exagerată.

Florea TĂNĂSESCU
SECRETAR GENERAL AL F.R.F.

„AM REUȘIT SĂ PĂTRUNDEM ÎN LUMEA MARE A FOTBALULUI. TREBUIE SĂ NE MENȚINEM!"

— Să vorbim despre campionatul care a trecut. Despre momentul lui calitativ. Aș vrea să vă amintesc că o serie de antrenori s-au referit la calitatea mai slabă a fotbalului practicat în campionatul 1971—72. Ce părere aveți în legătură cu asta?

— Un răspuns net în direcția asta îmi face impresia unei exagerări. Desigur am fi așteptat mai mult, dar... Un singur om, dacă răspunde **da** sau **nu**, lasă o foarte mare arie de probleme neacoperită. A judeca un campionat prin prisma unui joc văzut, din întîmplare, la televizor, sau prin prisma unui alt joc unde te-a purtat hazardul delegării este un act de temeritate pe care nu mi-o permit. Eu mi-aș permite să judec lucrurile mai la general. Aș spune, de pildă, fără să mă refer strict la campionatul recent încheiat, că jucătorii noștri au reușit, în sfîrșit, să se dezbare de șablonul posturilor fixe, șablon la care mariile echipe de club europene au renunțat cam de multișor. Un al doilea aspect pe care nu pot să-l trec cu vederea este acela că, față de o perioadă binecunoscută, de acum 7—8 ani, **numărul de jocuri ale echipelor noastre a crescut simțitor.** Cu ani în urmă, cînd campionatul nostru avea doar 14 echipe, jucătorii români totalizau aproximativ 30 de jocuri pe an. Astăzi, o dată cu creșterea numărului de echipe și, în general, cu îmbogățirea programului, **s-a ajuns, mai ales pentru fotbaliștii din echipa națională, la un număr de aproape 60 de meciuri,** ceea ce nu ne mai face să privim programul de jocuri al lui Pele, de pildă, ca pe un program al unui jucător din Marte sau Venus. O a treia problemă la care aș vrea să mă refer este a **echilibrării valorice a echipelor noastre.** Mulți văd în asta o coborîre a nivelului de joc al fostelor echipe de valoare, care erau în general Dinamo și Steaua. Eu judec mai... aritmetic. Cu ani în urmă, Dinamo și Steaua jucau, să zicem, de nota 8. In schimb, următoarele 8 echipe jucau de nota 5. Astăzi, cred că primele 10 echipe joacă de nota 7. De pe acest plafon cîștigat trebuie să creăm din nou 4—5 echipe de elită. Aceasta este dialectica normală a fotbalului. Și acesta este motivul pentru care cred că echilibrarea celor 10 echipe către nota 7 este un factor de progres. De progres minim, dacă vreți, dar, în orice caz, de progres.

— Cum îi priviți pe jucătorii noștri, prin prisma altor jucători europeni?

— Rămîn la părerea că jucătorii noștri nu sînt de loc mai puțin tehnici decît masa jucătorilor europeni de valoare. Din păcate, această tehnicitate nu are dinamismul necesar. Asta e o problemă mai profundă, cu rădăcini multiple în pregătirea fizică a copiilor și juniorilor și mai ales în legătură cu timpul liber al copiilor și juniorilor noștri, care, oricum am întoarce-o, este mai limitat decît cel al urmașilor lui Cruyff sau Gerd Müller, care visează încă din copilărie să încerce marea cu degetul la această bursă cu unele satisfacții, dar și cu multe nereușite care este fotbalul mare. Eu aș putea să mă duc oricînd în Europa la orice festival al tehnicii cu jucători ca Dobrin, Dumitrache, Dumitriu II, Aelenei, Ion Ion, zis „Ozonel" și mulți alții, dar, trebuie să recunosc că jocul de fotbal nu este un festival tehnic, ci o treabă mult mai realistă.

— Aș vrea să vă întreb dacă se constată un flux sau reflux în practicarea fotbalului de către copii.

— Cred că am putea vorbi mai curînd de un flux. În primul rînd, fotbalul a reapărut cu drepturi legitime în școală, ceea ce nu era cazul cu ani în urmă, cînd victoriile mult mai rapide obținute de un copil în handbal sau în volei ajunseseră practic, prin „grija" unor profesori de educație fizică expeditivi, să elimine fotbalul din școală. Astăzi fotbalul a reintrat în drepturi. Bineînțeles că va trebui să așteptăm un timp pentru a recupera anii pierduți.

— Ce părere aveți despre antrenorii noștri?

— Meseria asta este o meserie de curaj. În meseria asta nu poți să faci nimic doar invocînd niște situații dificile. Iată, de pildă, răsfoind mai zilele trecute o listă cu antrenorii care s-au autoeliminat din lipsă de practică, am ajuns să formez o adevărată echipă națională de valoare. Dacă ești curios, pot să ți-o alcătuiesc: David — Ionescu Crum, Urecheatu, — Vintilă, Rășinaru, Constantinescu-Grecu — Bindea, Covaci, Spielman, Beke, Căpușan... Repet, e o meserie grea, în care nu poți face față doar cu empirismul tău strălucitor. Cred, însă, că în ultima vreme se conturează un nucleu de antrenori mai tineri, sensibili la însușirea a tot ceea ce este nou în fotbal, un grup de antrenori care nu par dispuși să valorifice doar experiența lor personală. Mă gîndesc la Onisie, la Bone, la Proca, la Coidum, la Cernăianu, la mai tinerii Macri și Motroc... Tot în legătură cu antrenorii, aș vrea să spun că s-a făcut ceva în legătură cu stabilitatea lor. Astăzi, aș vrea să știi, că în 80 la sută din cazuri, orice reziliere de contract se datorează mai mult antrenorului decît clubului... Aș vrea să mai adaug că în timp ce acum 6—7 ani aveam vreo 20 de antrenori cu norma întreagă, astăzi există aproximativ 250 de antrenori cu o asemenea normă. Abia acum se poate vorbi, cred eu, de construirea unui corp de tehnicieni. Și, totuși, multe ar mai trebui făcute în direcția asta.

— Cum vedeți, dacă vedeți, îmbunătățirea regimului de transferare a jucătorilor?

— S-a vorbit despre o „ameliorare" a acestui regim de transferări prin acordarea dreptului absolut pentru o echipă de categorie superioară de a lua orice jucător de la o echipă mai mică, fără dezlegare. Mie mi se pare exagerat să se vorbească despre o ameliorare în acest caz. **Baza transferărilor rămîne dezlegarea.** O dezlegare care nu e de loc rigidă. Cele șase luni de carantină mi se par foarte firești, ele reușind să aducă în dese cazuri măcar mici compensații echipelor care reușesc să crească și să... piardă jucători de talent. Principiul dezlegării a îmbunătățit sistemul tratativelor între cluburi. Pînă și senzaționalul transfer al lui Dumitru a devenit, cred, echitabil prin cedarea celor trei jucători către Rapid. Au fost perioade cînd un jucător putea fi obținut fără nici o compensație. Cred că principiul dezlegărilor în condițiile actuale este cel mai adecvat cu putință. În fond, în transferul către Steaua, cuvîntul hotărîtor l-a avut Dumitru. Dacă n-ar fi vrut, nu s-ar fi dus.

— Cum stăm cu conducerile secțiilor de fotbal?

— Constat că unele cluburi încearcă să-și profesionalizeze conducătorii de secții. Dinamo îl are pe Ene, Rapid îl are pe Greavu, la Farul a apărut Tîlvescu, la Sportul a venit, de curînd, un alt fotbalist, Banciu... Din păcate, vreo 9 sau 10 echipe de Divizia A nu au profesioniști **salariați** în conducerea cluburilor, iar acest lucru contează enorm în munca unei echipe. Să sperăm, însă, că procentajul anilor viitori se va îmbunătăți.

— Ce părere aveți despre baza materială a echipelor noastre în prima divizie?

— Ceva s-a făcut. Partea mai proastă e că echipele cu terenuri spectaculoase, ca de pildă Clujul, Craiova, Rapidul, se limitează la acea suprafață gazonată. Terenurile de lucru, terenurile — atelier pentru toate eșaloanele lipsesc aproape cu desăvîrșire. Din acest punct de vedere nu ne putem compara cu marile cluburi europene, care asigură în primul rînd baza materială a tuturor eșaloanelor.

— Cum vedeți perspectivele echipei naționale?

— Echipa națională din ultimii patru ani a făcut mult pentru fotbalul nostru. Ea a reușit să ne ridice în ochii Europei. Asta este în afară de orice îndoială. Acum e important să întărim aceste poziții nu prea stabile. Va fi nevoie de lărgirea lotului. Contăm și pe înverșunarea cu care „senatorii" ultimilor patru ani își vor apăra pozițiile. Din această dispută s-ar putea naște o echipă cu mai multă vigoare și cu un joc mai modern. În orice caz, datoria elitei de astăzi e să ducă echipa națională la München. Ar fi o consolidare de poziții care ar putea crea un nou stimulent pentru viitorul fotbalului nostru... Pînă atunci, însă, să facem totul pentru ca apropiatul campionat să fie mai bun decît cel care a trecut.

Ioan CHIRILA

PRIM PLAN

ȚARĂLUNGĂ

„Cariera" lui Țarălungă este un adevărat slalom, cu opriri, căzături și noi plecări spre necunoscut.

Acest fecioraș din Manasia ajunge fotbalist în primăvara lui '61, la Carpați Sinaia. Talentul nu-i lipsește. Dovadă? Intră în echipa națională de juniori, iar apoi, în august 1962, rezistă „sitei" destul de fine care a născut echipa Viitorul.

Prin dispariția Viitorului, Țarălungă revine la Sinaia. Popasul e, însă, de scurtă durată. Așa se face că el descinde cu valijoara sa de lemn la Tg. Mureș, pentru a îmbrăca tricoul Mureșului. Și aici, „Teo" cel isteț produce impresie. Alergarea lui necontrolată are ceva din tumultul sprinturilor lui George Best. Cei de la Steaua încep să-și facă iluzii. În numai un an, Țarălungă îmbracă tricoul roș-albastru. Dar focul de paie va dura puțin. Steaua renunță foarte repede la fostul extrem al națională de juniori. În septembrie '65, „Teo"... retrogradează la Progresul. Aici, la Progresul, în parcul cu platani, începe a doua viață a feciorașului din Manasia. Cu alte cuvinte, începe boema. Stă în aceeași cameră cu simpaticul său coleg Liviu Colceriu. Dan Spătaru este prietenul lor. Trio-ul devine celebru. În camera lor se cîntă mereu. Mai e și Mățoaonu, care plînge la trompetă, rezemat, ca într-un film celebru, de pervazul ferestrei. Viața feciorașului din Manasia devine o veritabilă **dolce vita** română. Desigur că Țarălungă nu poate să facă abstracție de faptul că este fotbalist, dar cîntecul îl solicită prea mult. El

mai știe să alerge, să fenteze, să marcheze uneori, dar cursele lui sînt tot mai sterile, iar talentul se depărtează tot mai mult în trecut. „Teo" este, ca întotdeauna, copilul răsfățat al Parcului, face ce vrea, părăsește antrenamentul pentru că n-a primit o pasă oportună, dar capătă tot mai mult alura unui jucător bătrîn.

Și iată, deodată, Țarălungă se plictisește de **dolce vita.** El ia hotărîrea curajoasă de a părăsi seducătorul parc cu platani. În martie 1970, „Teo" semnează pentru Universitatea Craiova, riscînd carantina de un an. Fostul extrem al naționalei de juniori acceptă să joace în anonimatul echipei de tineret a oltenilor.

La 14 noiembrie 1970, joacă primul meci oficial la Craiova, prin reducerea carantinei.

...L-am văzut recent la Constanța, în jocurile campionatului european universitar. Pentru toată lumea, „Teo" Țarălungă a fost o mare revelație. Nu-mi rămîne decît să închei cu o vorbă a lui Angelo Niculescu, la masa presei de pe stadionul Farului: **„Țarălungă mi se pare cel mai bun înaintaș al studenților noștri, amintindu-mi tot mai mult de Pîrcălab".**

Țarălungă — aproape de necrezut! — are doar 27 de ani...

I. Ch.